

Kapitola 2

„Tak čo budeš robiť teraz, srdiečko?“ spýtala sa Ettina mama Sandra Mermanová a vydýchla oblak voňavého bieleho dymu z elektronickej cigarety, potom položila pred Ettie hrnček čaju. Ettie práve dorazila taxíkom z churchstonskej stanice. Keď sedela doma v kuchyni so žiarivo zelenými obkladačkami, žltými stenami a s pomerne novým linoleom, mala pocit, akoby odtiaľ nikdy neodišla. Posledných pár rokov sa jednoducho rozplynulo.

„Teda, vieš, že si tu vítaná a môžeš sa tu kedykoľvek zastaviť. Nikdy som nepochopila, prečo si tak veľmi túžila odísť do Londýna.“ Mama pred chvíľou strčila do rúry plech s mrazenými hranolčekmi a s celým balíkom rybích prstov a teraz si sadla oproti Ettie so svojím hrnčekom čaju.

„Myslela som si, že ulice sú tam dláždené zlatom.“ Ettie sa zrazu uškrnula. Dobré jej padlo, že je doma (rybie prsty mala najradšej na svete), hoci to neplánovala. „No zistila som, že sú skôr dláždené žuvačkami.“

„Hnusní darebáci. Čo budeš robiť?“

„Nie som si istá, čo spravím v najbližšom čase. Pár mesiacov by som mala pracovať, ale začala som si robiť účtovnícky

kurz.“ To bolo trochu prehnané. Mala na mysli, že sa prihlásila na kurz účtovníctva a otvorila prvú stranu učebnice, ale rýchlo ju zatvorila, lebo to vyzeralo hrozne nudne. „Keď získam diplom, môžem sa zamestnať ako účtovníčka. Moja bývalá spoluúbývajúca Aliona teraz zarába vo veľkej účtovníckej firme tri razy toľko ako predtým.“

„Účtovníčka! Prepáč, Ettie, si múdre dievča, ale čísla nikdy neboli tvojou silnou stránkou.“

„Nie sú to normálne čísla. Nie je to algebra ani trigonometria, ktorú som mala v škole. Stačí na to zdravý rozum. Pozrela som si to a keby som mala kvalifikáciu, mohla by som si nájsť slušný džob. Keď som kedysi pracovala v tej účtovníckej firme, nebolo to až také zlé.“ Zmraštila tvár. Bolo to hrozné, ale aj ako asistentka mala slušný plat. Ibaže neboli veľmi flexibilní, pokiaľ išlo o dodržiavanie pracovného času a pravidiel. Nemali dobrý postoj k používaniu mobilov, k péenkám a oblečeniu, no neprekážalo im, že partneri mali sklony k obchytkávaniu. A neprejavili pochopenie, keď žena plesla niektorého partnera, ak sa dotýkal jej zadku.

„To bolo kedy? Akosi si na to nespomínam.“

„Pred tým, ako som pracovala v kilnburnskej čistiarni, a po tom, čo som robila v tom hoteli v Maida Vale.“

„Aha, tam, kde si musela upratovať izbu plnú kožených bičov a pút? Lindsey mi o tom hovorila.“

Ettie sa zasmiala. „Odhliadnuc od tých pút sa mi ten džob celkom páčil. Bola som spokojná, keď som dokončila prácu a upratala som devätnásť izieb. A ten chlapík, čo tam mal putá, bol v hoteli len raz. Zvláštne, ale keď som ho videla, vyzeral celkom krotký.“

„To len dokazuje, že ľudia sú všelijakí.“ Mama pokrútila hlavou. „No aj tak si nie som istá, pokiaľ ide o to účtovníctvo. Akosi ti to nesedí.“

„Vieš, mami, nie som si istá, čo mi sedí.“

„Nebud' taká, srdiečko. Musíš robiť to, čo sa ti páči a robí ťa šťastnou.“

Ettie si odpila z čaju a v duchu vzdychla. Mama posledných dvadsať rokov ťahala ranné šichty v továrni na horčicu, podávala obedy a upratovala v miestnej základnej škole. Hoci mala tri zamestnania, u Mermanovcov nikdy nebolo peňazí nazvyš a mama vyzerala na svojich štyridsaťpäť rokov.

Ettie chcela od života viac než slabo platenú prácu bez veľkých vyhliadok.

„Ja budem šťastná, keď budem zarábať slušné peniaze a budem mať v práci nejaké vyhliadky.“

„Predpokladám, že na tom niečo je,“ súhlasila mama a vstala, aby skontrolovala hranolčky v rúre. Vtedy sa otvorili zadné dvere.

„Pozri, je tu teta Ettie,“ povedala jej sestra Lindsey a vošla dnu s dieťaťom usadeným na boku. „Počula som, že si prišla o prácu. Znova. Namojveru, mala by si sa zamestnať tu v továrni. Plat tam nie je zlý a môžeš robiť toľko hodín, koľko chceš.“

„Ďakujem,“ povedala Ettie, ale nemyslela to vážne a aj to jasne dala najavo.

„Ach, naša Ethel! Parádne topky! Nehovor, prosím ťa, že je to Jimmy Choo. Ukáž, vyskúšam si ich.“

Lindsey podala dieťa Ettie a zhodila z nôh svoje topánky.

„Nehovor mi Ethel,“ vzdychla Ettie.

Sestra sa na ňu zaškerila. „Prečo nie? Tak sa predsa voláš.“

„Daj jej pokoj, Linds.“ Mama pokrútila hlavou a opovrzlivo pozrela na Ettine nohy.

Ettie vdýchla neomylnú detskú vôňu Tiffany Ōsmej (áno, presne tak), ktorá sa k nej pritúlila s bezzubým úsmevom, a vyžula si čierne semišové topánky s červenou podrážkou. „To sú

louboutinky,“ vyhlásila hrdo. „Sú z druhej ruky, ale aj tak sú značkové.“

„Nie je to Jimmy Choo?“ Lindsey našpúlila pery, strčila nohy do topánok a klopkala hore-dolu po malej kuchyni ako modelka. „Dopekla, ako v nich vydržíš chodiť celý deň?“

Mama prevrátila oči. „Vráť ich sestre. Ona v nich vie chodiť lepšie než ty. Ona je v tejto rodine nóbl.“

Hoci Ettie si vôbec nepripadala nóbl, musela priznať, že vždy bola iná než mama a sestra. Bolo na tom niečo zlé, ak chcela od života viac, ak stále chcela pekné veci, nie tie najlacnejšie, a chcela zamestnanie s vyhliadkami a s lepším statusom? Pôvodne plánovala zostať na škole a ísť na univerzitu, ale všetko sa pokazilo, keď zomrela starká a mama zostala doma s depresiou, ako by to nazvali teraz, ale vtedy to označili za bolesť chrbta, lebo nevedela vstať z postele. Nieкто musel zarábať na živobytie. Mladšia sestra robila po vyučovaní na polovičný úväzok v co-o-pe, ale z jej platu nemohli platiť účty za elektrinu.

„Milé.“ Lindsey znova našpúlila pery a uškrnula sa. „Je nádej, že tu dostanem hrnček čaju?“

„Vieš čo? Priniesla som víno.“ Ettie voľnou rukou vybrala z tašky fľašu prosecca. Bol to nečakaný darček na rozlúčku od Sally, ktorá mala výčitky svedomia a dala jej zvyšok platu za ten mesiac.

„Bublinky! Jupí!“ Lindsey schytila fľašu. „Tento šampus zbožňujem. Na mojej rozlúčke so slobodou budem piť len toto.“

„Na rozlúčke so slobodou? Darren ťa požiadal o ruku?“ Ettie si posunula dieťa v náručí a pozrela Lindsey na ruky.

„Netáraj sprostosti.“ Lindsin šťastný úsmev zmizol. „Toho chlapa by som musela zviazať do kozla, aby som ho dostala do kostola.“